

I konsulent ved filminstituttet lønnes med et grundbeløb på 11.500 kr. årlig, der reguleres som finanslovhonorarer (= 109.200 kr.) Aflønningen har været forelagt finansministeriet.

Betegnelsen „konsulent“ er ikke velvalgt, men er et levn fra tidligere tid. Den pågældende tilhører filminstituttets faste administrative personale og er beskæftiget med sager vedrørende: import, distribution og forevisning af kunstnerisk værdifulde film og film, der skønnes særligt egnede for børn, samt ydelse af lån eller garanti for lån til indretning eller fornyelse af biografer, deres inventar og udstyr.

Ved lønfastsættelsen er der taget hensyn til arbejdets art og omfang, og lønnen skønnes passende.

Ad 7.06. Statens filmcensur.

Spørgsmål 14:

Vil ministeren være indstillet på at forhøje afgifterne for censurering af film, således at statens filmcensur økonomisk hviler i sig selv?

Svar:

Ifølge lov nr. 135 af 29. marts 1969 om filmcensur skal film være godkendt af statens filmcensur, før de må vises for børn under 16 eller 12 år. Børn har ikke adgang til film, som ikke er censureret.

Ifølge lovens § 5, stk. 2, betales for censureringen en afgift, hvis størrelse fastsættes af ministeren. Afgiften udgjorde oprindeligt for indspillede film og reklamefilm 16 øre og for andre film 6 øre pr. meter. Ved justitsministeriets bekendtgørelse af 2. maj 1973 forhøjedes disse satser til henholdsvis 21 og 8 øre pr. meter. Denne forhøjelse medførte en stigning i indtægterne på ca. 15.000 kr. (fra ca. 185.000 kr. til ca. 200.000 kr.).

Ministeriet er opmærksom på, at det i sin tid ved fremsættelsen af lovforslaget var en forudsætning, at afgifterne fastsattes til en sådan størrelse, at filmcensuren økonomisk ville kunne hvile i sig selv. Antallet af spillefilm, der indsendes til censur, er imidlertid dalet gennem de senere år, samtidig med at omkostningerne til lønninger, husleje m.v. er steget som for alle andre institutioner. I forslaget til finanslov for finansåret 1976-77 er der budgetteret med et driftsmæssigt underskud på 135.000 kr., og ministeriet må — også under hensyn til den beskedne indtægtsstigning, som forhøjelsen af satserne i 1973 medførte — være af den opfattelse, at en forhøjelse, som tilsigtede at opnå balance mellem indtægter og udgifter, måtte være af en sådan størrelsesorden, at den ville medføre et drastisk fald i antallet af film, som indsendes til censur.

Udvalget vedrørende filmcensur foreslog i sin betænkning i 1967 (nr. 468), at afgiften for censurering blev afskaffet, hvis censuren af film for voksne blev ophævet, idet det forekom udvalget mindre rimeligt at lægge en fordyrende afgift specielt på film, som ønskes vist for børn. Udvalget mente også, at det kunne kritiseres, at man opkræver afgift for en regulerende foranstaltning, som er indført ikke af hensyn til dem, som skal betale afgiften, men af samfundsmæssige grunde.

Ud fra disse betragtninger kunne det overvejes, om censurafgiften helt burde bortfalde for at sikre, at alle film, der kan tænkes egnede for børn, forelægges til censur, og ministeriet mener i hvert fald, at afgiften næppe bør forhøjes.

NIELS MATTHIASSEN

/ B. Hedemand.
eksp.sekr.